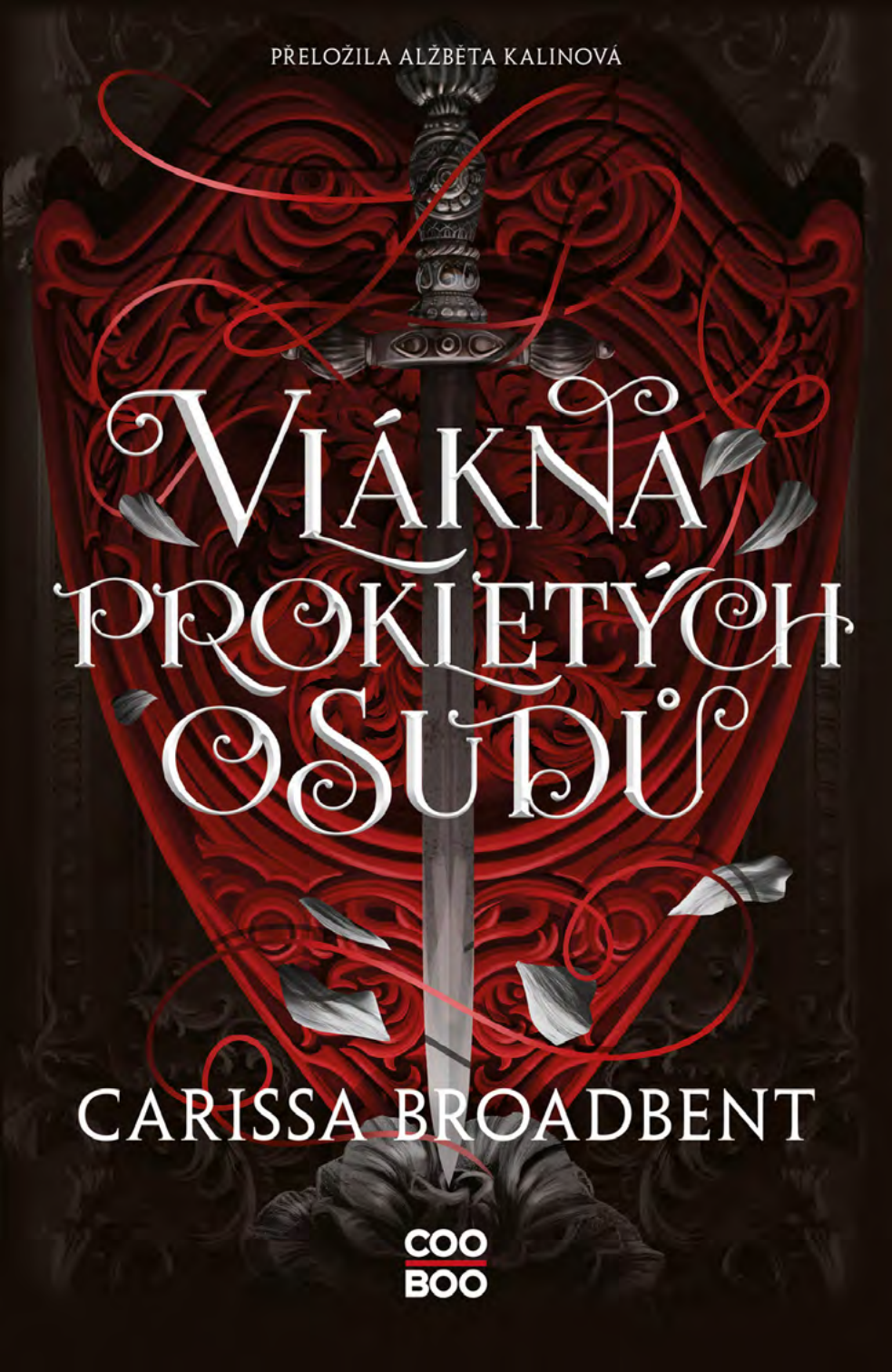

PŘELOŽILA ALŽBĚTA KALINOVÁ

VIÁKNA PROKLETÝCH OSUDŮ

CARISSA BROADBENT

COO
BOO

Vlákna prokletých osudů

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Carissa Broadbent

Vlákna prokletých osudů – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

CARISSA BROADBENT

VIÁKNA
PROKLETÝCH
OSUDŮ

PŘELOŽILA ALŽBĚTA KALINOVÁ

COO
BOO

Přeložila Alžběta Kalinová

Slaying the Vampire Conqueror
Copyright © 2023 by Carissa Broadbent
All rights reserved
Translation © Alžběta Kalinová, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7498-956-8
ISBN e-knihy 978-80-7498-958-2 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7498-959-9 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7498-957-5 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

VAROVÁNÍ

Následující příběh pojednává i o tématech, která mohou být pro někoho citlivá. Jde o násilí, války, závislosti na drogách nebo násilí páchané na dětech. Také obsahuje pasáže s otevřeně popsáním sexuálníím obsahem.

I

Zrak už mi nechybí. Vnímat okolní svět čistě jen zrakem bylo neefektivní. Oči sloužily jen jako berlička. To, co jsem dostala výměnou za ně, je daleko užitečnější.

Vezměte si například tuhle chvíli, kdy jsem s dýkou v ruce stála přitisknutá zády ke zdi a vyčkávala, až zabiju muže na druhé straně.

Spoléhat se jenom na zrak, musela bych natahovat krk okolo dveří. Musela bych riskovat, že mě zahlédne. Musela bych se řídit tím málem, co bych z něj a jeho milenky ve tmě zahlédla, nejspíše mžourat do masy svíjejících se těl a jen podle toho se rozhodnout, jak nejlépe zaútočit.

Což by bylo neefektivní. Skýtalo by to prostor pro chybu. Tak by se mi pracovalo hrozně.

Místo toho jsem *cítila*. *Vnímala*. Skrze vlákna osudu jsem stále rozeznávala hranice fyzického světa – třeba barvu a tvary prostředí, rysy lidské tváře, světlo nebo naopak tmu –, ale měla jsem v rukávu i daleko víc než jen to. Což je v mé branži klíčové.

Mým cílem byl mladý šlechtic. Jeho otec před šesti měsíci zemřel a on během několika málo týdnů ode dne, kdy

se zmocnil klíčů od významného města, začal prostřednictvím nově nabyté moci a postavení okrádat obyvatele a hromadit ještě větší majetek pro pythoriového krále.

Z celé jeho bytosti číselá touha. Arachessenky sice nedovedou číst myšlenky, ne v pravém slova smyslu, ale nahlížet mu do mysli jsem ani nepotřebovala. K čemu by mi bylo vědět, na co myslí, když jsem mu viděla přímo do srdce?

„Ještě,“ zasténal ženský hlas. „Ještě víc.“

Šlechtic jí zamumlal cosi do vlasů. Ona po něm toužila upřímně. Její duše se tou touhou doslova chvěla a vzdouvala. Jakmile změnil úhel a přitiskl ji k posteli, její vzrušení ještě vzrostlo. Na zlomek vteřiny jsem se neubránila žárlivosti, že si ten had užívá lepší sex než já.

Tyto úvahy jsem ale honem zase zaplašila. Jako arachessenky nemáme truchlit nad tím, čeho jsme se ve jménu naší bohyně Acaeji, strážkyně neznámého, matky magie a Přadleny osudů, vzdaly. Nesmíme plakat pro ztrátu zraku, nezávislosti nebo kusů našeho těla, které jsme jí přinesly za oběť. A nesmíme si stýskat ani po sexu.

Kéž by si s tím trochu pospíšili.

Přitiskla jsem se ke zdi a otráveně vydechla skrz zuby. Zamrkala jsem a polechtala při tom řasami vnitřní stranu pásky na oči.

{Už?}

V koutku mysli jsem zaslechla Raethinu tichouňkou otázku. Nacházela se téměř mimo dosah vláken, dole pod schody, poblíž vchodu do domu na pláži. Když ke mně v duchu promluvila, zaslechla jsem v jejím hlase i slabou ozvěnu mořského větru, který ji šimral po tvářích.

{Ještě ne,} odpověděla jsem.

Cítila jsem z ní netrpělivost.

{Netuším, kolik nám zbývá času. Teď nedává pozor, ne snad? Tak ho sejmí dřív, než se začne zas soustředit.}

Pozor tedy rozhodně nedával. Jeho milenka už nebyla jediná, kdo hlasitě vzdychal, zeď za mými zády rezonovala i jeho steny.

Chvíli jsem neodpovídala.

{Sylino...} začala Raeth.

{Chci jen počkat, až ta holka zmizí.}

Raeth si odfrkla přesně tak, jak jsem čekala. *{Počkat, až ta holka zmizí? Jestli hodláš čekat až tak dlouho, někdo si všimne, že něco není v pořádku.}*

Stiskla jsem jazyk za zuby a nechala ozvěnu šeptavých vláken utonout v halasném vyvrcholení svého cíle.

Šeptavá vlákna jsou velmi užitečná. Komunikace, která přes ně probíhá, je pro všechny ostatní neslyšitelná. Překračuje hranice zvuku, stejně jako překračujeme hranice zraku.

... Jenže to zároveň znamená, že jaksi nemůžu předstírat, že bych neslyšela.

{Sylino!}

{Co když to neví?} namítla jsem.

Co když neví, co to je za chlapa. Jaký doopravdy je. Co dělá a pro koho to dělá.

Zabít toho šlechtice jsem se nikterak nerozpakovala. Věděla jsem, že z toho, jak mi bude jeho život protékat mezi prsty, se budu radovat víc, než bych měla. Že to bude takové mé malé tajemství, takové provinilé potěšení. Ale zabít tu ženu...

Raeth si znovu významně odfrkla.

{Určitě o tom ví.}

{Ale...}

{Jestli s tím chlapem spí, pak o tom musí vědět. Nebo má přjerný vkus na muže. Jaký je v tom rozdíl?}

Vtom se něco stalo.

Vzduchem otřásla nečekaná rána. Jednak jsem zaslechla vzdálené *BUM*, jistě, ale ve srovnání s pocitem, který

rozčeřil a rozvibroval všechna vlákna života protkávající vrstvy pod fyzickým světem, šlo o úplné nic.

Ztuhla jsem.

Můj cíl i jeho milenka ztichli.

„Co to bylo?“ zašeptala žena.

Ale já už se na ně nesoustředila. Otřáslý mnou jednak ony vibrace a jednak Raethina tichá panika, která se ke mně po vláknech začala rozlévat jako kaluž krve.

{Raeth?}

Nic.

{Raeth? Co to bylo?}

Zmatek. Strach. Vnímala jsem je pořád slaběji, protože Raeth se nejspíš rozběhla vstříc ulicím města.

{Raeth!}

Jenže ona už byla mimo dosah. Zůstalo mi po ní sotva znatelné vlnění.

A pak jsem uslyšela její křik.

Arachessenka nemá za žádnou cenu upustit od své mise, dokonce ani kvůli záchraně života jedné ze svých sester. Jenže ve chvíli, kdy jsem pocítila její hrůzu – tak čirou, lidskou a povědomou, že bych to nikdy nepřipustila nahlas –, se mi z hlavy vykourily všechny poučky a pravdivla.

Rozběhla jsem se.

Dolů po mramorových schodech, po dlážděné podlaže – nyní kluzké ani nevím od čeho – a ven skrz dveře, před nimiž má sestra držela ještě před pár okamžiky hlídku. Narazila jsem na sladkou vůni slaného oceánu.

A spolu s ní i na to, co vyzařovalo z *nich*.

Z upířích nájezdníků.

Ani o desítky let později jsem na to nedokázala zapomenout. Na ten pocit, když dorazili na pevninu. Z jejich prokleté, zvrácené magie se mi dělalo zle. Prosycovala vzduch krví tak hustě, že jsem se z toho málem pozvracela.

Sesterstvo arachessenek je poctivě cvičeno v magii všech bohů. Už od malička jsme byly vystavené všem druhům magie, dokonce i když naše tělíčka protestovala, dokonce i když nás to pálilo nebo mučilo.

Tuhle magii jsem poznala ihned. Byla to Nyaxiina magie. Magie kacírské bohyně. Matky upírů.

Upírů, jichž té noci na pobřeží přistály stovky, možná tisíce.

Orientovat se podle zvuku nemělo smysl. Všechny ty výbuchy, křik a dunění drolící se suti splývaly v hlasitý hukot vodopádu. Na okamžik jsem si připadala zcela slepá, protože z okolí přicházelo až příliš mnoho pocitů. Jako by křičela snad každá duše a podstata.

V tu chvíli jsem nevěděla, co se děje. Teprve později jsem pochopila, čeho přesně jsem se stala svědkem. I tehdy jsem nicméně tušila, že se nejedná o práci pythoriového krále. Že tohle jsou cizinci.

{Raethb!}

Zavolala jsem na ni přes vlákna, co nejdál jsem mohla. Vrhla jsem je po ní jako síť. Pak jsem ji konečně zachytila – poblíž míst, kde se moře setkává s pevninou. Cítila jsem, jak běží. Ne pryč od výbuchů na pobřeží, ale směrem k nim.

To ne.

Holka hloupá. Husa pitomá. Tak impulzivní a netrpělivá.

Rozběhla jsem se za ní.

{Raethb! Zpátky!}

Jenže Raeth mě neposlouchala.

Uháněla jsem za ní. Musela jsem kličkovat mezi padajícími balvany a výbuchy toho nejpodivnějšího ohně, jaký jsem kdy poznala. Nebyl rozpálený, nýbrž chladný, ale stromy a budovy požíral stejně. V hlavě mi dunělo a má magie supěla z toho všudypřítomného chaosu vyčerpáním.

Přesto jsem ani jednou neklopýtla.

Raeth byla na pobřeží. V přístavu. Obklopena mnoha postavami. Bylo jich tolik, že jsem měla co dělat, abych je od ní dokázala oddělit. Lidé i upíři. Bylo jich příliš a hnali se k ní další. Rozlévali se na břeh jako mořská pěna přinášející magii a výbuchy a krvelačnou zuřivost, která mi pulzovala až hluboko v žilách.

{Sylino!}

Ashin hlas zněl příkře. Snad i trochu vyděšeně?

Strach jsem ze své velitelky ještě nikdy necítila.

A ještě nikdy se nestalo, že bych neuposlechla její rozkaz.

Vtom Raeth vykřikla. Vzduchem se prohnala tlaková vlna další exploze černé magie – tak silná, že jsem skončila na kolenou a do těla se mi zabodávaly třísky z mola.

Raeth jednoduše zmizela.

Těžko se popisuje, jaký to je pocit, když cítíte smrt sestry. Předtím jsem ji sice neviděla ani neslyšela, ale když je arachessenka poblíž další arachessenky, navzájem se vnímají, cítí teplo sálající z těla té druhé a jejich vlákna se propojí.

To vše někdo vmžiku přetl.

Z mrtvých žádná vlákna nevycházejí.

Raethina vlákna byla vínová. Občas ve chvílích štěstí nebo nadšení vyzařovala hřejivě narůžovělým oparem radosti. Jindy se zahalila do chladných odstínů bouřkových mračen nebo soumraku.

Ale teď jednoduše zmizela a tam, kde se měla propojovat s těmi mými, zela jen černá díra.

Zvláštní, jak niterně mi to připomnělo jinou vzdálenou vzpomínku, které jsem se měla už dávno zbavit. Vzpomínku na to, jaký je to pohled, když nelítostný chřtán války spolkně další život.

Ani Asha toho nezůstala ušetřena. Jak by mohla. Tohle bychom cítily všude.

{Nech ji jít,} zopakovala mi znovu. {Vrať se zpátky. Musíme ihned zmizet. Zadanou misi splníš jindy.}

Misi? Koho ještě zajímal nějaký šlechtic, co se mu hor-ko těžko postaví?

Měla jsem v hledáčku daleko větší kořist.

Najednou se přede mnou objevil *on*.

Dokonce i v moři upírů a magie jednoznačně vyčníval. Jeho aura byla silnější než kterákoli jiná. Jako by kolem sebe vytvářela gravitační pole. Vše ostatní – bezpočet dalších duší, šedé zpěněné vlny i chladný noční vzduch – ji rámovalo jako trůn, jako by se celý vesmír točil jen okolo něj.

Dokonce i tehdy v nastalém chaosu a bez jakýchkoli dalších informací jsem věděla, že se dívám na něco smrtícího, neskutečného a děsivého. Od první chvíle mi bylo jasné, že právě on je jejich vůdcem.

Jeho přítomnost jako by se mi propálila až do duše. Odnesla jsem si jeho cejch, z každého úhlu. Každý závan jeho vůně, kterou ke mně přinášel mořský vánek prosycený krví. Dokonce i na tu dálku jsem skrze vlákna rozpoznala, jak vypadá. Že na sobě má krásný oděv a přes něj ještě krásnější zbroj. Že se mu od dlouhých, slanou vodou zvlněných vlasů odrážejí paprsky měsíce.

Samozejmě jsem si všimla i těch jeho rohů. Rohů černých jako noc, které mu rašily nahoře po stranách čela a stáčely se směrem dozadu. Nic podobného jsem ještě nikdy neviděla. Jistě byly dílem nějaké temné, nám neznámé magie.

Byl prokletý. Byl poskvrněný. To jsem cítila i na tu dálku. Poté co překročil Raethino tělo, bez přemýšlení jsem se natáhla pro luk, který jsem měla na zádech.

Jsem vynikající střelkyně. Lidské oči mohou selhat. Ale vlákna nelze ošálit nikdy.

Naskytla se mi dokonalá příležitost. Propojilo mě s ním jedno jediné vlákno, které mu směřovalo přímo do srdce.

{Tak vrať se, Sylino!} rozkázala mi Asha.

{Můžu vystřelit.}

{Na to jsi příliš daleko.}

Nebyla jsem příliš daleko.

Napjala jsem tětivu.

{Nemůžeme tady přijít o další sestru!} okřikla mě Asha tak mocným hlasem, že jsem sebou trhla a zatočila se mi hlava.

Upír vystoupil z moře na pobřeží. Vlákno mezi námi se napjalo. Vnímala jsem, jak otáčí hlavu. Jak na mě spočinul pohledem. Jak se spojení mezi námi zachvělo jeho toxic-kou magií.

{Sylino, matka představená ti rozkazuje, aby ses vrátila.}

Dokázala bych to.

Dokázala bych to.

Rozechvěly se mi ruce. Každíčký zlomek mého soustředění se upnul k tomu, aby pronikl všemi dalšími pocity jen a jen k němu. Nic jiného neexistovalo.

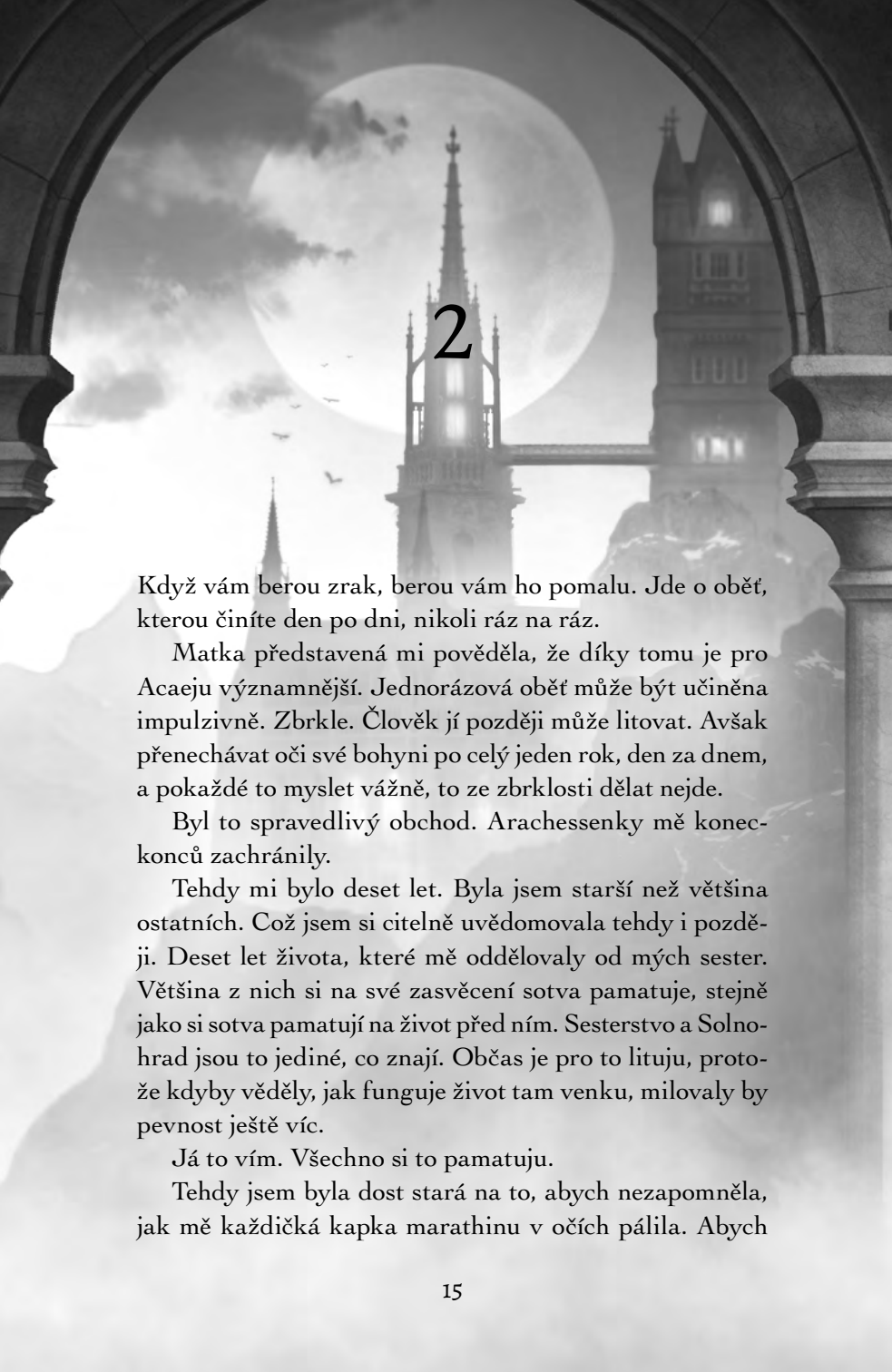
Jenže na mě spočíval i pohled matky představené. A ji si žádná sestra neuposlechnout nedovolí.

Svěsila jsem luk a začala ustupovat do chaosu noci. Než jsem se dostala k Ashe, má magie i smysly byly už tak vyčerpané, že jsem klopýtala přes kameny. Věděla jsem, že mě v pevnosti čeká trest, ale bylo mi to jedno.

Už jsem si odnášela jiný, dostatečně zlý trest. Ten prchavý okamžik.

Okamžik, kdy jsem ho nechala jít.

Okamžik, který mě měl pronásledovat ještě dlouho, dlouho potom.

2

Když vám berou zrak, berou vám ho pomalu. Jde o oběť, kterou činíte den po dni, nikoli ráz na ráz.

Matka představená mi pověřila, že díky tomu je pro Acaeju významnější. Jednorázová oběť může být učiněna impulzivně. Zbrkle. Člověk jí později může litovat. Avšak přenechávat oči své bohyni po celý jeden rok, den za dnem, a pokaždé to myslet vážně, to ze zbrklosti dělat nejde.

Byl to spravedlivý obchod. Arachessenky mě konec-konců zachránily.

Tehdy mi bylo deset let. Byla jsem starší než většina ostatních. Což jsem si citelně uvědomovala tehdy i později. Deset let života, které mě oddělovaly od mých sester. Většina z nich si na své zasvěcení sotva pamatuje, stejně jako si sotva pamatují na život před ním. Sesterstvo a Solnohrad jsou to jediné, co znají. Občas je pro to lituju, protože kdyby věděly, jak funguje život tam venku, milovaly by pevnost ještě víc.

Já to vím. Všechno si to pamatuju.

Tehdy jsem byla dost stará na to, abych nezapomněla, jak mě každíčká kapka marathinu v očích pálila. Abych

nezapomněla, jaké způsoboval halucinace, po nichž jsem se budila ze spaní s tváří zbrocenou slzami. A především abych nezapomněla, že i tahle bolest byla ve srovnání s životem venku něžná jako objetí.

Podle ostatních lidí žijeme tak izolovaně, že se k nám ani nedonese, co o nás říkají. Hloupost. Donese se nám úplně všechno. Víím, že o nás lidé říkají, že jsme šílení. Jako bychom přinesly kdovíjak nepředstavitelnou oběť. Přitom to žádná oběť nebyla. Byl to výměnný obchod. *Zavři oči, dítě, a uzříš před sebou celíčký svět.*

Na rozdíl od všeobecného přesvědčení nejsme slepé. Vlákna života, jimiž je svět protkán, a naše schopnost je ovládat, nám poskytují veškeré potřebné informace. Všechno a ještě víc.

Poprvé to byla sama matka představená, kdo se nade mnou sklonil a přitiskl mi paže ke kamennému oltáři. Měla jsem tehdy hrozný strach, ale i dost rozumu na to, abych věděla, že bych se neměla bát. Tehdy pro mě ještě byl pohled na arachessenky a jejich zastřené oči nezvyklý. Když se nade mě matka představená naklonila, nevěděla jsem, kam se dívat, tak jsem zírala na její temně karmínovou pásku přes oči. Patřila k ženám, které vzdorují jakýmkoli známčkám času. Jemné vrásky kolem nosu a rtů jí nijak neubíraly na podivně mladém vzezření.

„Nesmíš se ani hnout, dítě,“ řekla mi. „Dokonce ani tvář ří v tvář velké bolesti. Vzpomínáš si, jak to udělat?“

Její hlas se mi líbil. Zněl tak něžně a sametově. Mluvila ke mně způsobem, který naznačoval, že respektuje mou inteligenci i zranitelnost, což je u dospělého vzácnost. Jakmile jsem se s ní setkala, věděla jsem, že pro ni udělám cokoli. Dokonce jsem si tajně představovala bohyni Acaejú s její tváří.

„Rozumělas mi, Sylino?“ zeptala se, když jsem neodpovídala.

Tehdy poprvé mě oslovila mým novým jménem. Potěšilo mě to. Jako by mě někdo vpustil do otevřených dveří.

Sice jsem měla sucho v ústech, ale přikývla jsem. „Ano, rozuměla.“

Už tehdy jsem věděla, že je to další z řady zkoušek. Zkouškám mě podrobily už předtím, než mě nechaly vejít do Solnohradu. Schopnost snést bolest byla nezbytnou podmínkou. Ve snášení bolesti jsem dobrá. Také jsem to sesterstvu ukázala, a ještě to podpořila tím, že jsem jim předvedla své zpřelámané prsty. Ještě po desetiletích cítím trochu hrdost, kdykoli se dotknu své levé ruky.

Matka představená se na mě tehdy usmála, načež kývla na sestru stojící po mém boku.

Na konci ceremoniálu mi po tváři tekly slzy a polykala jsem krev, která mi prýštila z jazyka. Kousla jsem se do něj tak moc, že jsem ještě týden nemohla jíst pevnou stravu.

Ale stálo to za to. Později mi prozradily, že já jako jediná ani nepípla.

Dnes už pásce, kterou matka představená nosí přes oči, nevěnuju pozornost. Sama mám podobnou, stejně jako všechny mé sestry. Dnes večer jsem si vzala stejně rudou, s jakou se nade mě matka představená toho dne před patnácti lety sklonila. Náhoda. Uvědomila jsem si to teprve ve chvíli, kdy jsem se sestrami zasedla ke kulatému stolu a zanořila prsty do hrubé soli, jíž byl posypaný. Shromáždilo se nás čtyřicet. Všechny jsme ponořily prsty do solných zrníček, která nás propojovala navzájem a také s bohyní Acaejou, paní a Přadlenou osudů, jíž jsme všechny přísahaly věrnost až na věky.

Citelně jsem si však uvědomovala prázdná místa. Od našeho posledního shromáždění, které se konalo ještě v tentýž den, kdy začala invaze a já s Ashou jsme se vrátily do pevnosti, jich přibýlo.

Tu prázdnotu nešlo necítit. Nešlo nevnímat mezery v našem řetězu, zrníčka, která zůstávala nedotčená.

O Raeth jsme přišly hned na počátku. V Breles, dalším dobytém městě, jsme ztratily sestru Vimu.

Upíři postupovali rychle. Nemrhali časem. Bylo zřejmé, že jejich cílem je dobytí celé Glaeji. Proč jinak by se vylodili na nejjihnější cípu pobřeží a odtamtud postupovali vytrvale dál na sever.

Proto mě nepřekvapilo, když si matka představená odkašlala a oznámila nám: „Upíři se zmocnili Vapru.“

Kolem stolu se rozhostilo tíživé ticho, avšak po vláknech k nám všem dolehla i ozvěna strachu a zármutku.

Naklonila jsem hlavu k třetí prázdné židli. Ani jsem se nemusela ptát, abych pochopila pravdu. Nicméně jedna z mladších sester, Yylene, tiše hlesla: „Amara?“

Matka představená si dlouze povzddechla. Její smutek nás dostihl ještě dřív než její slova. „O tu jsme přišly.“

Yylene se kousla do rtu a trochu svěsila ramena. Bylo jí teprve sedmnáct, taková ztráta ji musela hluboce zasáhnout. Ale to nakonec nás všechny. My ostatní jsme se už akorát naučily zakrýt podobné rány jinými věcmi a sešít je vlákny naší následující mise.

Stiskla jsem zuby a pokusila se rozdýchat onen nepřijemný pocit dřív, než si ho někdo všimne. Za celý život jsem si nikdy nepřipadala obnaženěji ani víc přijímaná než tady, za tímto stolem, propojená se všemi svými sestrami, s matkou představenou i s bohyní Acaejou samotnou.

Avšak během několika posledních týdnů mě naše propojení začínalo poněkud dusit. Bylo pro mě totiž čím dál těžší zahánět ostudné myšlenky, které mě vůbec neměly napadat.

„Máme už nějaké bližší tušení, o co jim jde, matko představená?“ zeptala se Asha. Trochu mě uklidnilo, že i v jejím hlase jsem slyšela a cítila stín vzteku.

„Předpokládám, že jim jde o dobývání,“ odpověděla matka představená s klidem.

„Obitraejští si ale ještě nikdy nepodrobili žádný lidský národ.“

Obitraejští – obyvatelé prastarého kontinentu Obitraes, domova upírů a území Nyaxii, jejich kacířské bohyně. Obitraes sestává ze tří království. Domu stínů, Domu noci a Domu krve. Tyto rody sice bojují mezi sebou navzájem, ale ještě se nestalo, aby zaútočily na území lidí, přinejmenším ne koordinovaně. A tahle invaze byla zcela koordinovaná. Vedla ji celá armáda.

„Víme, že nejméně předvídatelní jsou krverození upíři,“ pokračovala matka představená. „Nyní nelze s jistotou říct, proč zaútočili.“

„Copak nikdo nevydal žádné oficiální prohlášení?“ po-divila se Asha.

„Ne, nevydal. Král Domu krve nám válku oficiálně nevyhlásil.“

„Takže ten jejich... velitel... by mohl jednat na vlastní pěst?“

„To se nedá s jistotou říct.“

Hlas matky představené zněl trochu slabě. Jako by žena, která si vždycky věděla rady, byla najednou bezmocná. Strašně mě ničilo to slyšet.

Všechny jsme na dlouho zmlkly.

„Možná je to všechno smilování,“ hlesla nakonec Asha. „Nechme je, ať se navzájem požerou. Třeba to aspoň pro-seje jejich řady.“

Zprudka jsem se k Ashe otočila. Nečekanou vlnu pobouření, kterou ve mně její návrh vyvolal, jsem jaksi nedokázala potlačit.

Kousla jsem se do jazyka těsně vedle vystouplé jizvy, kterou jsem si na něm způsobila v deseti letech, a tiskla ho v zubech, dokud můj hněv nevystřídala bolest.

Příliš pozdě. Ucítila jsem na sobě pohled matky představené.

„Přeješ si něco říct, Sylino?“

„Ne, matko představená.“

„U tohoto stolu nesmí padnout žádná lež.“

Během našich setkání s prsty zanořenými do zrněk soli zněl tenhle refrén často. Možná byl i pravdivý, jelikož jsme jedna druhé nebyly nikde odhaleny víc než právě tady. Jenže to ještě neznamenalo, že by neexistovaly myšlenky, které je nemyslitelné říkat nahlas. Které je nemyslitelné být jen cítit.

Vůbec jsem na to neměla odpovídat.

Jenže než jsem si to stačila rozmyslet, řekla jsem: „Pokud to dopustíme, může to stát mnoho lidských životů.“

„Čekala bych, že ty, Sylino, budeš první, kdo si to bude uvědomovat,“ poznamenala Asha s lítostí v hlase. Měla jsem chuť po ní skočit a dát jí facku. „Jednáme čistě na základě vůle Acaeji. Ne na základě našich osobních pocitů.“

Ano. To je pravda. Pythoriový král naši zem zpustošil a celá Glaeja se v důsledku válečné stezky, na kterou se před dvaceti lety vydal, zmítá ve vleklých střetech. Ani to však arachessenky nedohnalo k tomu, aby zakročily. Arachessenky totiž nečiní rozhodnutí na základě morálky, jakési smyšlené míry toho, co je správné a co už ne. A to přes to, že královy činy byly špatné z jakéhokoli hlediska. Ba co víc, Přadlena nám odhalila, že jeho jednání narušuje přirozený řád. Že vychyluje náš svět z kurzu.

To určuje, koho arachessenky považují za nepřítel. Ne zlo nebo dobro, nýbrž míra vychýlení se z rovnováhy a od Acaejiiny vůle.

Přesto mi tohle... přišlo...

„Acaeja nechová vůči Nyaxiiným dětem žádnou nenávist,“ připomněla mi Asha. „Možná jejich invazi podporuje. Bohové občas dospějí k závěru, že je nutná čistka.“

„Čistka?“ vyhrkla jsem vzteky.

„Každý pokrok si žádá oběti.“

Poslední dobou jsem vznětlivá. Příliš vznětlivá. Zvláště když dojde na Ashu. Když na mě mluví, občas mám dojem, že používá stejný tón jako v ten den, kdy mi zavelela k ústupu.

Kdybych tehdy vystřelila, židle kolem našeho stolu by nebyly prázdné.

A přesto jsem si uvědomovala, že má pravdu. Nyaxia, matka upírů, je nepřitelem lidských bohů Bílého Pantheonu. Před dvěma tisíci lety se jakožto mladinká bezvýznamná bohyně zamilovala a provdala za Alara, boha smrti. Jenže zbytek členů Bílého Pantheonu jejich svazek zakázal a celá situace nakonec vyústila v Alarovu popravu. Posedlá zármutkem a hněvem se Nyaxia od ostatních bohů odtrhla a stvořila upíry – společnost, jíž vládla jen ona sama. Bohové Bílého Pantheonu jí nyní pohrdají. Jedinou výjimku tvoří Acaeja. To je jediná bohyně, která Nyaxiu a její upíří pokolení snese.

Nepříslušelo nám soudit našeho dobyvatele.

I tak bych chtěla. Chtěla bych ho soudit. Chtěla bych soudit kohokoli, kdo dokáže srovnávat města se zemí a probouzet takové pocity, jaké před mnoha a mnoha lety prožívala má vlastní domovina.

Což ze mě činí nevalnou sestru. Aspoň si to umím připustit.

Ovládat výraz navenek je jedna věc. Nicméně výraz tváře je stejně jako zrakové vjemy jen mělkým indikátorem pravdy. Dovedu ovládat všechny svaly v těle, včetně těch obličejových. Jenže ovládat změny v auře je daleko

náročnější. A právě ty jsou před zraky mých sester viditelnější než cokoli jiného.

V tu chvíli jsem soptila vzteky. Měla jsem vztek na uchvatitele. Měla jsem vztek na Ashu, že se opovážila uvažovat o tom, že by jeho vraždění snad mohlo prospět nějakému vyššímu dobru.

A měla jsem na ni vztek i za to, že mě tehdy nenechala vystřelit. Nemá smysl to popírat.

{Přeješ si říct ještě něco, Sylino?} zašeptala mi Asha po vláckech. Div jsem na ni nevyjela...

{Tak dost!}

„Tak dost!“

Matka představená nás okřikla oběma způsoby, její hlas rozvibroval vzduch i šeptavá vlákna.

Všechny jsme ztichly. Trochu jsem se sebrala.

„Sylina má pravdu,“ prohlásila matka představená.

Obočí skrytá pod páskou mi vyskočila samým překvapením.

Taky radostí.

„My víme lépe než kdo jiný, že zlo na sebe dokáže brát mnoho rozličných podob,“ pokračovala. „Ano, naším nepřítelem je pythoriový král. Ale to ještě neznamená, že se musíme za každou cenu přátelit se všemi jeho nepřáteli. Upíří dobyvatel představuje nepříjemný problém.“

Kdokoli jiný by označení *nepříjemný problém* mohl považovat za slabé slovo. Nicméně slyšet ho z úst matky představené bylo stejné, jako by nad ním pronesla zatracující rozsudek.

„Promluvila k tobě Přadlena, matko?“ zeptala se Ylene opatrně.

Matka představená dlouho neodpovídala. Potom vstala a přitiskla do soli na stole dlaně. „Na to, abych poznala úmysly Přadleny, je ještě příliš brzy. Všechny se však musíme připravit na blížící se těžké časy. Taková je pravda,

dcery moje. Musíme se usebrat. Proto nyní běžte a přichystejte se na večerní modlitby.“

Všechny jsme jako jedno tělo smetly dlaněmi ze stolu zrnka soli, načez jsme vstaly. Vydala jsem se za ostatními sestrami ven, ale matka představená mě zastavila. *{Ty ne, Sylino. Ty pojď se mnou.}*

3

Solnohrad si své jméno vysloužil umístěním v horách východní Glaeji, které jsou notoricky známé svou nepřístupností. Hustá síť zrádných vysokých hor naši pevnost skvěle chrání před nezvanými hosty zvenčí. I kdyby se snad někomu podařilo odhalit její umístění – což by už samo o sobě byl menší zázrak vzhledem k umění arachessenek držet tajemství –, pěší přechod hor by se rovnal téměř jisté smrti. Pohoří je husté až do té míry, že znemožňuje i větší způsobů cestování pomocí magie, které jsou už tak dost vzácné. Na takovou vzdálenost je to jednoduše příliš nebezpečné. Pokud nemáte velmi, ale opravdu velmi přesné souřadnice, hrozí vám vysoké riziko, že skončíte někde v propasti. Což už se jednou doopravdy stalo, zhruba před sto lety, kdy se jeden nebohý zamilovaný čaroděj pokusil následovat objekt své touhy až k nám.

Existuje mnoho praktických důvodů, proč byl Solnohrad vystavěn právě tady, v místě, kde se hory střetávají s mořem, které je zcela izolované od zbytku světa. A ani jeden z nich nesouvisí s krásou zdejších výhledů.

Ačkoli ty jsou opravdu nádherné.

Když jsem svůj nový domov jako dítě spatřila poprvé, ještě nikdy jsem si nepřipadala tak maličká. Měla jsem tehdy pocit, jako bych uvízla mezi dvěma božskými říšemi – horami na jedné a mořem na druhé straně. Obojí představovalo tak mohutnou sílu, že to ze mě v mých očích činilo bezvýznamné zrnko písku. Zároveň to ve mně ještě posílilo přesvědčení, že sesterstvo arachessenek je něco víc než jen členky tvořící jeho společenství. Něco víc než my všechny. Jsem přesvědčená, že nic jiného než právě Solnohrad by tady, na samém vrcholu obou těch protichůdných světů, existovat nemohlo.

Dnes už se samozřejmě stejným pohledem těšit nemůžu. Ne že bych okolí svým způsobem neviděla možná dokonce ještě detailněji než toho dne. Nyní okolní svět *vnímám* všemi smysly a cítím se jím objímána ze všech stran. Vnímám každíčký zubatý skalnatý útes – šedě –, každíčké převalení vln – zeleně –, i každíčké stéblo suché trávy, která vás lechtá na kůži – matně zlatavě.

Nemám čeho litovat. Získala jsem daleko víc, než jsem odevzdala. Což taky opakuji každému, kdo se mě na to zeptá.

A přesto mi tajně, v koutku duše, který se snažím nějak zasypat, chybí možnost to vidět *zrakem*. Když jsem na útesech, občas se snažím přesně si tu vzpomínku vybavit. Vzpomínku na pohled, který se mi naskytl, když mi bylo deset.

„Jsi myšlenkami jinde, Sylino,“ podotkla matka představená. Hned jsem zvedla hlavu. Kráčely jsme po skalnaté pěšině vedoucí po úbočí útesů a choulily se do kabátů. Slaný vítr nás štípal do tváří.

Měla pravdu. Byla jsem myšlenkami jinde.

„Omlouvám se.“

Z jejího hlasu jsem slyšela úsměv. „Nemusíš se omlouvat,“ řekla. „Nanebevstoupení nejsou snadná. Navíc vím, že s Raeth jste si byly obzvlášť blízké.“

Přesně toho jsem si na matce představené odjakživa vážila, už jako malá. Sice budí respekt, vyzařuje moc a jedná přísně, ale zároveň je milá, vstřícná a všímavá. Přesně to jsem tolik potřebovala, když jsem ji prvně poznala. A potřebuju to i dnes.

Přesně proto jsem se jí ani nepokoušela lhát.

„Trápí mě to,“ připustila jsem.

„Raeth je nyní naživu daleko víc, než kdy byla. Ale dobře vím, že to tušíš i sama.“

„Ano.“

Nanebevstoupení, ne smrt. Smrt nikdy. Arachessenky nevěří ve smrt, jenom v proměnu. Stejně jako ztráta zraku pro nás neznamená ztrátu vidění, tak ani ztráta srdečního tepu neznamená ztrátu života.

Přesto se mi po ní stýskalo, protože teď existovala už jen jako vzduch, voda a zem, a ty nemají prostor pro vzpomínky nebo myšlenky nebo zkušenosti, které činí z lidí lidi.

„Co tě na tom tak trápí, Syolino?“ zeptala se mě matka představená.

Já neodpověděla a ona se tiše zasmála. „Ty jsi byla vždycky tajemná. Už když jsme tě našly.“

„Já...“ opatrně jsem hledala slova. „Mám dojem, že Raethinu osudu se dalo předejít, což mě naplňuje hořkostí. Hořkostí, kterou nesu já, ne Asha.“

„Přece nejde jenom o Raeth.“

Opět jsem mlčela. Nevěděla jsem, jak odpovědět, aniž bych zněla rozčileně. Nejspíš proto, že jsem byla rozčilená.

„U Přadleny, Syolino, prostě řekni, co si myslíš,“ štouchla mě matka představená láskyplně do ramene a zavrtěla hlavou. „Nejsi přece u výslechu.“

„Nerada říkám nahlas věci, které si to nezaslouží.“

„A já jsem si jistá, že Acaea tvou zbožnost oceňuje. Ale udělej to pro mě.“

Zaskřípala jsem zuby. Bezděky, stejně jako pokaždé, když jsem si vzpomněla na tu příležitost, kterou jsem mohla využít a nevyužila.

„Mohla jsem to skončit už tehdy,“ procedila jsem po dlouhé odmlce. „Měla jsem ho přímo před sebou. Chystala jsem se vystřelit.“

„Proč jsi to neudělala?“

Nemám ráda, když matka představená tohle dělá – když se ptá na otázky, na něž už zná odpověď, jenom aby nás přiměla vyslovit odpovědi nahlas.

„Protože mi Asha rozkázala, že se musím vrátit.“

„Opravdu jsi nevystřelila jenom proto?“

Zastavila jsem a otočila se k ní, ale ona kráčela dál.

„Pokračuj,“ vyzvala mě. „Proč ti Asha řekla, že se máš vrátit?“

„Měla dojem, že nám dochází čas na ústup.“

„To není jediný důvod.“ To už se zastavila i ona a obrátila se ke mně. „Arachessenky existují jen kvůli tomu, aby budovaly osud, který nám Přadlena vyjeví. Nejsme soudci. Nejsme kati. Jsme služebnice bohyně Acaeji a její vůle, následovnice neznámého.“

Zrudla jsem. Dopalovalo mě, že mi to musí vysvětlovat. Navíc jsem se styděla, že právě matka představená, které si tolik vážím, má dojem, že to potřebuju znovu vysvětlit.

„Já vím. A jsem tomu oddaná.“

„Já přece vím, že jsi, Sylino. Právě proto ti to říkám. Protože jsi oddaná arachessenka. Oddaná sestra vláken. Oddaná dcera Přadleny. A protože vím, že tě přesně tohle trápí, nejspíš z důvodů, jimž ani ty sama úplně nerozumíš.“

„Když... na světě je tolik utrpení,“ povzdechla jsem si. „Nejde jen o Raeth nebo Ashu, jde o to...“

„Jde o to, že ti to připomíná tvou vlastní minulost,“ dořekla za mě ona.

Při těchto slovech ve mně vzplál defenzivní vztek, za což jsem se styděla.

„Při vši úctě, matko před...“

Ale ona zvedla ruku. Tenhle jediný pohyb jako by mezi námi vztyčil zeď. Její aura začala tlačit na tu mou. „Nemusíš se mnou souhlasit ani se se mnou přít. Na tom, jestli si myslíš, že mám pravdu nebo ne, v konečném důsledku nijak nesejde. Prožila jsi za hradbami Solnohradu méně času než většina arachessenek. Víím, že to pro tebe bylo těžké. V jistých směrech to kladlo překážky tvému výcviku. A jsem pyšná, že můžu říct, žeš je všechny úspěšně překonala.“

Tváře mi žhnuly horkostí. O tomhle přemýšlím jenom nerada. Už dlouho jsem se nemusela bránit mnoha obviněním, že ze mě nikdy nebude dobrá arachessenka, protože jsem do pevnosti přišla jako příliš stará.

„Tvá minulost v tobě zakořenila silně vyvinutý smysl pro spravedlnost. To z tebe dělá mocnou válečnici silného přesvědčení. Zároveň to však znamená, že je pro tebe těžké smířit se s tím, že na světě není žádné dobro a zlo. Stejně jako není v nás. Že je jen to, co je psáno v osudu.“

Kéž bych jen mohla namítnout, že se mýlí. Během let jsem se ze sebe snažila tenhle smysl pro právo a spravedlnost vymlátit. Taký že se mi to dost dařilo, většinou.

Žádné morální zlo či dobro neexistuje. Existuje jen to, co je psáno a co není. Co je předeno z vláken, která splekla naše bohyně, a co se jim nějak vzpírá. A soudit, jak se má která konkrétní věc, nám nepřísluší.

Vtom jsem sebou trhla, protože jsem na tváři ucítila dotek hřejivé dlaně. Matka představená mě něžně pohládila.

„Máš laskavé srdce, Sylino,“ řekla mi. „A to je pro Acaeju darem, ačkoli pro tebe může být občas břemenem. Usměrní očekávání, která od tohoto světa máš. Ale nedus v sobě ten oheň. Na to, co nás čeká, ho budeš potřebovat.“

Co nás čeká?

Nepotřebovala jsem se dívat, abych poznala, že při těch slovech se její aura vznešeně zaleskla.

„Jak to myslíš?“ zeptala jsem se.

Matka představená se znovu dala do kroku. Dlouho neodpovídala.

„Včera v noci jsem nahlédla do temnoty.“

Zaváhala jsem.

Nablédla do temnoty. Tuhle frází se označuje pokročilá forma jasnovidectví praktikovaná jen nejvýše postavenými arachessenkami, zpravidla výlučně abatyšemi. Tak proto nebyla posledních pár dnů nikde k nalezení. Nahlížení do temnoty je zdoluhavý a náročný proces, po němž člověk zůstane několik hodin nebo i dní doslova polomrtvý. Na druhou stranu člověka přiblíží božskému tak, jak nejvíc to vůbec jde.

„Cos viděla?“ zeptala jsem se.

„Acaea mi ukázala toho dobyvatele. Ukázala mi strašlivé následky, které bude mít jeho případný úspěch. Jeho činy nejsou předepsány osudem. Přímo ohrožují říši naší bohyně i všech dalších bohů Bílého Pantheonu.“

Zamračila jsem se.

Dost vážné obvinění.

„Jak? Čím?“ dostala jsem ze sebe.

Cítila jsem, jak se matka představená potměšile uškříbala. „Přadlena, budiž jí za to velký dík, je velice tajemná. Odkrývá mi jen jednotlivá vlákna, ne celou tapisérii. Toho dobyvatele je třeba zastavit,“ kývla na mě. „Pokud stále ještě lituješ té nevyužité příležitosti, nemusí to tak zůstat dlouho.“

Chvilí jsem se nezmohla na slovo. „Chceš, abych se za ním vydala já,“ vyhrkla jsem pak.

„Ano.“

„Ale já...“

„Teď potřebujeme oheň, mé dítě,“ odpověděla mi jednoduše. „A ty jím disponuješ. Ovšem pokud o ten úkol nestojíš...“

„Stojím.“

Vyhrkla jsem to překotně a s přílišným nadšením.

Během mé kariéry arachessenky mi už bylo přiděleno mnoho misí. Všechny jsem vykonala tiše, přesně a obratně. Cvičila jsem dvakrát tolik co ostatní, abych vykoupila svůj pozdní start, abych vykoupila to, o čem jsem věděla, že si o mně budou vždycky říkat. A vyplatilo se mi to. Stoupala jsem v hierarchii rychle výš a výš a vysloužila si respekt, pokud ne náklonnost.

A přesto... během posledních pár týdnů se ve mně začaly probouzet ty části mého já, o nichž jsem si myslela, že jsem s nimi skoncovala už dávno. Sice jsem je dovedně skrývala, ale dělalo mi starosti, že si jich matka představená i tak všimla.

Už jsem zažila, že některá sestra byla ze společenství arachessenek vypovězena. Naše bohyně si žádá disciplínu a odstup, ne emoční zainteresovanost.

Tahle mise pro mě byla jako dar a nehodlala jsem ji promarnit.

„Díky, matko,“ sklonila jsem hlavu. „Misi přijímám.“

Matka představená mi zvedla bradu a s ní i skloněnou tvář.

„Každý si zaslouží druhou šanci.“ Pak se do mě zavěsila a dál jsme kráčely spolu.

„Co víš o krverozených upírech? O Domu krve?“

Arachessenky pečlivě studují dění na všech kontinentech a ve všech hlavních královstvích. Zjistit cokoli bližšího o upířích rodech je vzhledem k jejich izolovanosti složité, ale my našly pár cestíček.

„Znám jejich historii a vím, jaké postavení mají u své bohyně,“ odpověděla jsem.

Nyaxia, matka upírů, své pokolení notoricky ochraňuje a posledních dva tisíce let je svrchovanou a jedinou vládkyní kontinentu Obitraes. Krverození ji v dávné minulosti zpochybnili, čímž ji urazili, možná dokonce zradili. To se jí dotklo natolik, že místo aby jim dala dary jako ostatním dvěma rodům, proklela je. O detailech kletby se toho moc neví, jen že způsobuje na upíří poměry časnou a ošklivou smrt. Krverozenými nepohrdají jen lidé – kteří nechtějí mít cokoli co do činění s žádnými upíry –, ale i ostatní upíří.

„Věděla jsi, že mají velmi v oblibě jasnozření?“ prohodila matka představená.

To jsem nevěděla.

„Samozřejmě to neššíř nahlas,“ pokračovala. „Nicméně většina armádních kontingentů krverozených cestuje téměř vždy v doprovodu věštkyne, která má zpravidla velmi blízko k vedoucímu generálovi. Zdá se, že jejich krále doprovází osobní věštkyne na každém kroku.“

Zvláštní, že by se království z říše Nyaxii tak silně opíralo o věstce. Nyaxia svým dětem neskýtá žádnou formu magie, kterou by bylo možné využít k nahlížení do budoucnosti. Což znamená, že těmi věstci musí být lidé sloužící jiným bohům, kteří takovou schopnost nabízejí. Například Acaej.

„Náš dobyvatel není žádnou výjimkou,“ pokračovala matka dál. „I on s sebou má věstkyni. Přidej se k němu, infiltruj jeho armádu a sleduj jeho pohyb. Pokud by sis získala jeho důvěru, pozice věstkyně by ti měla zajistit perfektní vhled do jeho záměrů a plánů.“

„Říkalas přece, že nějakou věstkyni už má,“ namítl jsem a matka představená přikývla.

„Ano. Prozatím.“

Víc mi říkat nemusela. Ihned jsem pochopila, co mi tím naznačuje. Že si mám vytvořit vhodnou příležitost.

„Jeho jednotky postupují na sever. Nevím, jaké záměry má s naší zemí, ale vím, že nyní táhne na pythoriového krále. Musíme zjistit proč a také co dalšího má v úmyslu. Doprovázej ho. A až nazraje správný čas, zabij ho.“

Před mnoha lety bych ho mohla chtít zabít hned. Nyní už jsem se však poučila, jaké to je, když useknete hlavu hadovi a místo jedné mu narostou dvě další. Aby tohle skončilo, bude zapotřebí víc než jen jedno bodnutí do srdce.

To by možná stačilo ve chvíli, kdy se vylodil u našich břehů. Ne teď, kdy už tu stačil zapustit kořeny.

„Nebudu ti lhát, Sylino,“ dodala matka představená tiše. „Bude to nebezpečná a nepříjemná mise.“

„Všechny mise jsou nepříjemné a nebezpečné.“

Tahle má aspoň velký význam.

Matka představená přikývla. Dokonale mě chápala.

„Tak běž,“ vybídla mě. „Vydej se vodními cestami. Dnes v noci se chystá vyrazit směrem na jihozápad.“

Nevzpírala jsem se. Ani jsem se nezeptala, zda se smím rozloučit. Vlákna nás beztak všechny propojují.

Sklonila jsem hlavu. „Díky, matko.“

S těmi slovy jsem se vydala zpět k pevnosti, kde jsem si sbalila věci a do hodiny vyrazila.

Matka představená mě nedoprovodila.

„Kéž bohyně přede ve tvůj prospěch,“ zavolala za mnou jen, než její hlas utonul v dujícím mořském větru.

4

Dřív jsem občas kreslila. Když jsem přišla do Solnohradu, měla jsem s sebou i pár svých kreseb. Byly to jen takové čmáranice, kterými jsem si krátila čas. Té noci, kdy jsem do-razila, jsem taky jednu vytvořila. Namalovala jsem si do se-šitu moře a útesy, pohled tak dechberoucí, že jsem neodolala a musela ho zachytit co nejlíp, jak to mé malé ruce dovedly.

Následujícího dne matka představená můj obrázek na-šla, když mi sestry procházely věci předtím, než začal můj trénink. Dlouho můj sešit držela v rukách a zírala na mou kresbu svým zastřeným zrakem.

„Co je to?“ zeptala se mě.

„To je oceán,“ špitla jsem.

„Ne,“ zavrtěla hlavou ona. „Je to papír.“

S tím pergamen během několika vteřin rozcupovala svou magií. Tehdy jsem ještě nevěděla, že pohled na útržky papí-ru smetené do moře je jedním z posledních, které na vlastní oči spatřím. Možná proto se mi o něm občas pořád ještě zdá-lo – o barevných kouscích pergamenu třepotajících se v dál jako motýlí křídla, spolykané světem s takovou lehkostí.

Byl to jen papír. Přesně jak řekla matka představená.

S lapáním po dechu jsem se vynořila z vody. Do obličeje mě udeřil studený vzduch, jehož vinou dostaly mé beztak už dezorientované smysly pořádný šok.

Některé ze sester tvrdí, že jim ten pocit nevadí, ale to jistojistě lžou. Mám za sebou patnáct let zkušeností s cestováním vodou a ještě nikdy se nestalo, že by mi z něj nebylo zle. Nebo možná jen nesnáším, jak mě v okamžicích mezi vlákny strhává zpět do mé minulosti.

Na chvíli jsem se opřela o skaliska, pročísla si vlasy prsty a odhrnula si je z tváře. Pak jsem roztřeseně vstala a pokusila se zorientovat v okolním prostředí.

Což bylo obtížné, protože jich tu bylo *tolik*.

V davu se arachessenky orientují špatně. Když vnímáte jenom očima, váš mozek dokáže pojmout jen určité penzum informací, ovšem my žádnému takovému omezení nepodléháme. Což může být velmi intenzivní.

Matka představená mi dala neuvěřitelně přesné souřadnice. Vynořila jsem se jen kousek od tábora nájezdníků. Několik mil severně od jejich posledního cíle, Vapru. Jelikož glaejská krajina je dost nemilosrdná a žoldáci pythoriového krále s radostí hromadí veškeré zdroje ve svých rukách, zdejší obyvatelstvo se shlukovalo v jakýchkoli městských státech, mezi nimiž se táhly rozlehlé pustiny. Na jihu sestávaly především z holých, kamenitých plání.

Vydala jsem se směrem k davu a doplížila se až na okraj skal, kde se úpatí útesů postupně svažovala v rovinu.

Jen kousek od skalisek jsem zahlédla tábor dobyvatelů.

Byl tak rozlehlý, že mě přítomnost tolika aur na jednom místě na chvíli dočista omráčila. Kolik jich tam mohlo být?

Stovky? Tisíce? Dospěla jsem k závěru, že *tisíce*. Samí upíři. Působili na mě jinak než lidé. Zněli jako odlišně nalaďená struna, jako molový tón místo durového. Každíčký jejich odstín vypadal malinko jinak.

Ihned mi bylo jasné, že tábor je ohromný. Upřela jsem k němu skrze vlákna svou pozornost a zjistila, že stany jsou pevně přibité k zemi, že jsou mezi nimi rozestavěné polní kuchyně a že všude postávají vojáci, kteří by se s radostí chvíli zdrželi na jednom místě. Vyčerpání, s nímž dál budovali stany na okraji tábora, bylo i na tu dálku zcela zřejmé.

Museli dorazit teprve nedávno. A zdálo se, že mají v úmyslu zůstat přinejmenším několik dní. Nechápala jsem, proč právě tady a ne třeba v posledním dobytém městě. Nicméně jsem byla vděčná za čas navíc. Potřebovala jsem vypátrat jejich věštkyni, odstranit ji a zaujmout uvolněné místo sama.

Aniž bych opustila úkryt skal, připlížila jsem se k táboru ještě o kousek blíž. Upíři mají vynikající zrak a ještě vyvinutější čich, tudíž jsem se držela dostatečně daleko, aby mě neprozradily mé pohyby ani můj pach. I tak se mi podařilo dostat se dostatečně blízko, abych si mohla v duchu zmapovat hranice jejich ležení.

Ačkoli každá jedna aura je jedinečná, v tak ohromné skupině válečníků dost splývaly a spíš se jedna do druhé rozpíjely, než aby se výrazně lišily. Ze všech jsem vnímala totéž. Odhodlání a vyčerpání. Nepřekvapivě. Za ty roky jsem se setkala už s mnoha vojáky. Vlastně bylo téměř zarážející, jak moc se podobali těm lidským. Ačkoli na druhou stranu, válka je možná něco univerzálního, ať už vám v žilách koluje rudá, nebo černá krev.

Zhruba v polovině tábora jsem se zarazila.

Poznala jsem ho okamžitě. V moři šedi zářila jeho duše temně karmínovou barvou. Nesálala z něj ani špetka únavy

jeho mužů. Kdepak. Vyzařoval klid, intenzitu a *hněv*. Takový hněv, že mi to vyrazilo dech.

Jeho stan patřil k těm největším a stál v jižním cípu tábora. Vojevůdce z něj vyšel ven, narovnal se a rozhlédl se po svých mužích.

Načež se otočil přímo ke mně.

Zatajila jsem dech a rozplynula se ve stínech skal. Jeden neslyšný krůček vzad. Druhý. Třetí. Byla jsem od něj rozhodně dost daleko na to, aby mě nedokázal zaznamenat ani svými vybroušenými smysly. A přesto...

Dlouho jen stál a zíral do tmy. Přímě na mě.

Pak se otočil a vrátil se k sobě do stanu.

Trvalo dva dny čekání a pozorování, než jsem odhalila jejich větkyni.

Očekávala jsem, že se s drtivou pravděpodobností bude jednat o člověka. O někoho, kdo čerpá svou moc z uctívání Bílého Pantheonu. Tak jsem ležení co nejpozorněji sledovala za denního světla, kdy se upíři stáhli pod těžké plachty stanů a tábor utichl.

Druhého dne se objevila.

Vynořila se, když slunce stálo vysoko na nebi. Její stan se nacházel na kraji tábora, nedaleko od stanu dobyvatele. Jednalo se o ženu, přesně jak jsem čekala. Starší, muselo jí být něco přes šedesát. Její aura byla stejně neochvějná a ošlehaná věky jako kámen. Nepoznala jsem, které bohy vzývá. Ale na tom ani tak moc nezáleželo.

Měla s sebou malý váček. Vyčuhovaly z něj květiny. A uvnitř jsem vycítila svíčky. Chystala se pomodlit.

Vydala jsem se za ní. Dokud byla v blízkosti tábora, držela jsem si od ní dostatečný odstup, ale jak se od něj

vzdalovala, začala jsem se k ní opatrně a velmi pomalu blížit.

Zanedlouho jsme už byly na míli daleko od tábora. Ocitly jsme se na břehu skalnatého jezera. Stála jsem už jen pár kroků od ní.

Jakmile poklekla, aby po zemi rozmístila své talismany, zaútočila jsem.

Představila jsem si neviditelné napjaté vlákno, jež propojovalo naše duše, a prošla jím. Svět okolo mě zčernal a vzápětí se přeskupil. Vmžiku jsem byla za ní a chystala se ji bodnout do zad.

Ale ještě než jsem to stačila udělat, otočila se. Tak zprudka, že jsem klopýtla a v očekávání protiúderu zaujala obranný postoj. Ale ona nezaútočila. Jen na mě zírala. Takhle zblízka jsem vnímala i vrásky v jejích tvářích. Moudrost sálající z jejích očí.

„Já tě vidím,“ řekla.

„Sejde na tom?“ vydechla jsem.

Věštkyň se chraplavě zasmála. „Patrně ne. Taková ironie. Celý život jsem strávila nahlížením do budoucnosti a ani jednou mě nenapadlo, že o můj konec se postará jedna z vás zatracených kultistek. S osudem bojovat nebudu,“ dodala, načež ohrnula ret. „Ale s tebou ano.“

Měla jsem dost rozumu na to, abych čarodějkou nepodceňovala, byť působila neškodně. Než se na mě vrhla, uskočila jsem. Stařena po mně mrštila ohnivou kouli. Ihned jsem ucítila pach spálené trávy stoupající z místa, kam dopadla.

Přestože vládla magií, náš souboj měl rychlý konec. Rozhodila jsem okolo ní vlákna a každému z jejích pokusů o útok unikala vzduchem. Stačilo pár minut a dostala jsem se opět za ni. Popadla jsem ji kolem krku a *KŘUP*. Podkopla jsem jí koleno, ale nenechala jsem ji spadnout na zem. Místo toho jsem si ji přitiskla k prsům.

Neměla jsem váhat.

Jenže když jsem si přitiskla její prošedivělé vlasy k tváři, nedokázala jsem se ubránit otázce: „Proč? Proč mu pomáháš?“

„Jeden by čekal, že dítě vaší bohyně bude chápat, že svět vypadá dost jinak v závislosti na tom, na které jeho straně stojíš,“ odfrkla si. „Nebo ti možná vzaly oči proto, abys to neviděla.“ Pak ke mně pootočila hlavu a pohlédla na mě. Cítila jsem její jedovatě sladký úsměv. „Kolik ti bylo? Čtyři? Pět?“

Neodpověděla jsem. Možná jí to prozradilo mé mlčení. Nebo mi svými kouzly odečetla ze rtů odpověď, kterou jsem odmítala přiznat.

„Á, takže tys byla jedna z pozdně příchozích,“ zachechtala se. „Žádný div, že jsi natolik zoufa...“

Podřízla jsem jí hrdlo. Obličej mi postříkala její teplá slaná krev. Její poslední nádech zněl jako bublání potoka.

Odhodila jsem tělo na zem, do níž se rudá kaluž vsákla jako dlouho očekávaný déšť.

5

Upíři si nepřítomnosti věštkyně ihned všimli. Stařena zjevně neměla ve zvyku odcházet někam sama. Sledovala jsem, jak po ní pátrají. Zpočátku měli vztek. Moje obitraeština nebyla žádná sláva, ale pár útržků jsem zachytila. Většinou nadávky, jimiž ženu proklínali za to, že se tak pomátla. Mysleli, že si jen někam odběhla a ještě se nevrátila.

Nakonec vyšel ze stanu i *on*.

Pokud ostatní měli vztek, *on* doslova zuřil. Jakmile se vynořil, ostatní zmlkli. Rozkázal jim, aby ji ihned začali hledat a nepřestali, dokud ji nenajdou.

Poslechli. Uběhla celá noc.

Vyčkávala jsem další. A další. Pátrání pokračovalo. Dobytelovy výbuchy hněvu se proměnily v konstantní sušení zřejmě i na tu dálku, která mě od něj oddělovala. Vyzařovaly z jeho aury jako žár stoupající z rozžhavených uhlíků.

Uběhly celé dny. Upíři si začínali dělat starosti. Potřebovali se vydat dál, jenže *on* se bez ní odmítal hnout. Sledovala jsem, jak noc co noc soptí na své muže rozkazy, každých pár hodin, vždy když se ukázalo, že jejich pátrání

bylo marné. Touhle dobou už nicméně všichni věděli, že se jejich věštkyně nevrátí.

Dospěla jsem k závěru, že míra zoufalství vzrostla na dokonale příznivou úroveň.

Nedaleko od nás bylo město. *Město* je možná příliš silné slovo. Spíš několik obchodních tříd a pár budov. S jedním hostincem, několika stánky a studnou. V noci jsem do toho hostince zamířila, objednala si pití a čekala.

Nakonec – přesně jak jsem předvíдалa – se ukázali i upíři. Dva, podle vzezření nějakí pěšáci. Přišli se hostinského zeptat, zda se tam jejich věštkyně náhodou nezastavila.

Seděla jsem na výhodném místě hned u dveří a popíjela víno.

Což jsem si tajně užívala. V Solnohradu víno zrovna často nepijeme, protože otupuje smysly. Jenže právě víno pijí obyčejní pocestní, takže jsem si dala i já. Usrkávala jsem však opravdu jen zlehýnka a sotva do něj smáčela jazyk.

Hostinský s těmi dvěma příliš nespolupracoval, což je nepotěšilo. Po zapálené výměně názorů ho nakonec pustili a on se s lapáním po dechu odpotácel k jedné ze stěn. Ti dva si vyměnili pohled. Cítila jsem, že z nich sálá zklamání. A taky hrůza při pomyslení, co je čeká, až se do tábora opět vrátí s prázdnou.

A potom jsem na sobě ucítila jejich oči.

Znovu jsem usrkla vína, jako bych o nich nevěděla. Ale ani jsem se nehnula. Nikam jsem se před jejich pohledy neskryla. Nechala jsem je zírat na mě, na mou pásku přes oči a na šaty, které dokonale pasovaly k věštkyni sloužící bohyni Acaeje.

Jen si mě zapamatujte, pánové, říkala jsem si, ale usmála jsem se teprve ve chvíli, kdy odešli.

Nezvyklé vzezření je mi zpravidla na obtíž. Oči jsem bohyni samozřejmě nabídla s radostí. Během let si ode mě vyžádala také malíček levé ruky a poznamenala mi břicho několika hlubokými jizvami. Všechny ty dary jsem jí obětovala z vlastní svobodné vůle. Považovala jsem za čest, že mi má oddanost k ní tak nezvratně poznamenala i tělo. Skrývá to v sobě i zvláštní spříznění mezi mnou a mými sestrami. Všechny jsme se proměnily v cosi, co je okolnímu světu cizí. Přílušnost k arachessenkám na nás bude vidět už napořád.

Z hlediska logistiky představuje tahle odlišnost nicméně... výzvu. Vyčníváme. Je těžké pohybovat se v jakémkoli přestrojení. Zpravidla nás brzy prozradí naše oči.

Pro jednu tak mé vzezření pracovalo v můj prospěch – příjemná změna. Jakmile mě krverození upíři spatřili, přesně věděli, co jsem zač.

Stačilo počkat, až si pro mě přijdou.

Pronajala jsem si v hostinci ten nejméně bezpečný pokoj. Na straně do ulice, s velkými okny, která jsem nijak nezakryla. Hostinský se ani nepokusil zastavit upíra, který mě přišel zajmout. Ne že bych se na něj za to zlobila. Takový hloupý, byť dobře míněný pokus o chrabrost nestojí za to, aby pro něj položil život.

Upír se neobtěžoval klepat. Rozvrzané zpráchnivělé dveře bez váhání rozrazil. Práskly do zdi takovou silou, že do ní železná klika udělala díru. Pokud toho docílil čistě použitím hrubé síly, téměř si získal můj respekt.

Zůstal stát ve dveřích. Poznala jsem v něm jednoho z těch, kteří si mě předešlé noci všimli. Byl statný a urostlý, měl bledou pleť, popelavě světlé, rozčuchané vlasy a na krátko zastřižené vousy. Nosil uniformu krverozených vojáků. Kdysi patrně krásnou, s tmavě rudým sakem s dvouradým zapínáním na stříbrné knoflíčky, které už nicméně vykazovalo známky používání.

„Půjdeš se mnou,“ oznámil mi hlubokým hlasem s těžkým přízvukem. Sálala z něj stejná únava a vyčerpání jako z jeho aury, jistě vinou několika dní marného pátrání.

Ani jsem se nehnula. „Já... no dovolte? Co tady chcete?“

Schválně jsem posadila hlas o oktávu výš, abych zněla dostatečně překvapeně.

„Půjdeš se mnou,“ zopakoval. „Ať už po dobrém, nebo po zlém. To je na tobě.“

Vstala jsem a doklopýtala ke zdi, jako by mě stvoření stojící přede mnou skutečně děsilo.

„Já... já s vámi nikam nepůjdu.“

Upír si dramaticky povzdech, načež dvěma kroky přešel pokoj a popadl mě za ruce.

Hned jsem se začala vzpírat. Samozřejmě ne příliš. Ne tolik, jak bych mohla. Jen tak, abych působila přesvědčivě. „Dejte ze mě ty pracky pryč!“

Jak se dalo očekávat, nedal. Místo toho mě táhl ke dveřím. Ačkoli šlo všechno přesně podle mého plánu, stejně se mi rozbušilo srdce, potom co se na mě voják usmál a poodhalil své ostré špičky, tak ostré, že jsem je skrze vlákna téměř cítila. Najednou mnou projel nečekaný záchvat klaustrofobické paniky, který mi až příliš připomínal to, co jsem zažila před všemi těmi lety. Musela jsem si vědomě zakázat vyklouznout mu z rukou.

Místo toho jsem sebou zmítala jako zaháčkovaná ryba a nechala se táhnout dál.

„Pusťte mě!“ ječela jsem. „Tak pusťte! *Nechte mě být!*“

Na efekt jsem mu vytrhla aspoň jednu ruku, popadla kovový svícen stojící na nočním stolku a praštila ho jím do obličeje.

Vyprskl na mě řetězec obitraeských kleteb a jeho výraz potemněl. Rozsekla jsem mu svícem tvář. Z jizvy mu prýštila černá krev. Probodl mě vražedným pohledem.

„Potížístko,“ zavrčel. „Za nic z toho nestojíš.“

Pak mě bleskurychle popadl jednou rukou, druhou vytasil z opasku dýku a řízl mě do předloktí.

Celá opařená jsem sykla bolestí. Zpočátku jsem byla zmatená. Pokud si mě chtěl podrobit nebo se mě snažil zabít, tak tohle nedávalo žádný smysl. Ale za chvíli, jakmile se mi na kůži vyřinula krev, jsem pochopila.

Krverození upíři vládnou magií krve.

Rána mě postupně začínala pálit čím dál víc, až jsem skřípala zuby a rozechvěle dýchala. Pak upír zvedl ruku a má paže sebou bez dovolení trhla směrem k němu, což mnou skutečně otřásl. Jako bych ztratila vládu nad vlastními svaly.

Pak luskl prsty a mně najednou stoupla horkost do tváře. Měla jsem pocit, že se mi hlava snad rozskočí vejpůl.

Vycvičili mě na horší bolest, než byla tahle. Dokonce jsem horší bolest už i zažila. Ale tohle, ten pocit, že se mé tělo obrací proti mně...

Otevřela jsem ústa, ale nevydala jsem ani hlásku.

„To by stačilo,“ prohlásil otráveně voják, jakmile jsem mu klesla do náručí a vše kolem mě zčernalo.

6

Pomalu jsem se probouzela. Hlava mě bolela jako střep. Ze všeho nejdřív jsem si všimla vůně sněhu. Zvláštní, jelikož v Glaeje sněží jen výjimečně.

Pak jsem zaregistrovala hlasy. Mluvily řečí, kterou jsem chvíli nepoznávala. Brzy jsem si však uvědomila, že jde o obitraeštinu.

Někdo mnou zatřásl. Pořádně. Ten dotek jako by mnou zacloumal i zevnitř. Zvedl se mi z toho žaludek.

Upír, který mě odtáhl z hostince, se na mě zubil tak, že svým tesákům dával vyniknout poněkud příliš.

„Dobry večer,“ procedil.

Na to, jak co nejrychleji znovu nabýt vědomí, mám rozsáhlý výcvik. Neuvěřitelné, co zmůžete čistě vědomým dýcháním. Rychle jsem se zorientovala v okolí. Seděla jsem na židli, v předklonu. Bolelo mě za krkem, nejspíš z toho, že mě ten upír vlekl kdovíjak dlouho. Zvedla jsem hlavu a v krční páteři mi trochu zapraskalo, ačkoli jsem na sobě nedávala znát únavu ani bolest.

Napřímila jsem se, zvedla bradu...

... a podívala se do očí dobyvateli.

Seděl přímo přede mnou. Rozvaloval se v křesle a nohy si opíral o nějakou bednu. Museli jsme být v jeho stanu. Tak prostorný stan jsem ještě nikdy nezažila. Dobyvatelova aura se nad aurou toho vojáka tyčila jako vlna připravená rozbít se o kameny.

Mohla jsem ho na místě zabít.

Což bych samozřejmě neudělala, moje mise měla jiné zadání. Mé rozkazy zněly jinak. Nikdy bych se nepostavila rozkazu Přadleny.

Jistota, že bych to mohla udělat, že bych to *mohla celé skončit*, mě nicméně celou prostoupila.

Neřekl ani slovo, ale cítila jsem na sobě jeho pohled. Prohlížel si mě celou, od hlavy k patě. Tak intenzivně na sobě oči ostatních většinou nevnímám. Ty jeho přejížděly po mém těle stejně nevybíravě jako nezvané doteky.

„Vítej,“ oslovil mě.

Měl hluboký, avšak zvláště jemný hlas, což jsem vzhledem k dominantní síle jeho aury nečekala.

Vlastně se na něm našlo víc věcí, které k sobě tak docela nepasovaly. Jeho aura sestávala z podivných vrstev, které jako by spolu dost nepříjemně neladily. I oblečení měl vcelku nesourodé. Zkombinoval přepychový, ač velmi starý šat s opotřebovanou zbrojí. Očividně zažil nějakým způsobem dotek bohů. Nebo za sebou měl velice nemilé setkání s nějakým mágem. Dokonce i pro mě, která ostatní vnímá spíš vcelku a všemi smysly než jen výlučně zrakem, byly jeho rohy... znepokojivé. Vlákna mi navíc prozradila, že nejde o jedinou část jeho těla, s níž si někdo pohrával, i když se tu další temnotu pokoušel skrývat sebevíc.

„Nech nás,“ poručil vojákově, který mlčky poslechl.

Nechal mě samotnou s dobyvatelem.

Nehodlala jsem připustit sobě – a už vůbec ne jemu –, že z toho nejsem zrovna klidná.

Vstala jsem, pomalu a ladně, přestože se mi stále ještě klepala kolena. Ať už mě omámili čímkoli, mělo to sílu.

„To není třeba,“ upozornil mě.

„Raději budu smrti čelit vestoje.“

To ho rozesmálo. Zvuk jeho smíchu mi přejel po kůži jako had. Potom ke mně přistoupil blíž. O jeden krok. O druhý. Uvědomila jsem si, že ta vůně sněhu vychází z něj. Jako by si s sebou přinesl tenhle střípek své domoviny až sem, daleko přes moře. Sníh a železo. A náznak soli.

„Slyšel jsem, že prý vidíte, i když nemáte oči,“ prohodil. „Je to pravda?“

„Očima vidíme skutečně málo.“

„To zní jako něco, co by řekla kultistka.“

„Nazývat mě kultistkou zní od někoho jako vy dost pokrytecky. Copak se celé Obitraes neklaní kultu Nyaxii?“

Znovu se zasmál, hrubě a hluboce. Ačkoli jsem poznala, že se ke mně přiblížil, stejně jsem sebou málem trhla, jakmile se prsty dotkl mé tváře. Měl je hrubé a mozolovité. S trochu ostrými nehty. Přejel jimi po mé kůži a já ucítila náznak bolesti.

„Možná máš pravdu,“ uznal. „Všichni jsme toho našim bohyním obětovali tolik, ne snad?“

S tím zabloudil prsty k pásce přes oči a sevřel ji v nich. Popadla jsem ho za zápěstí.

„Ne.“

„Neměl bych si tě snad taky pořádně prohlédnout, když ty mě vidíš tak jasně?“

„To zní jako něco, co by řekl dobyvatel.“

Tentokrát se nerozesmál. Ani se nehnul. V hřejivých prstech stále svíral hedvábnou látku mé pásky.

„Morální poučování od příslušnice sesterstva arachesenek. Zajímavé,“ podotkl.

Pak mě pustil a couvl ode mě.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Vlákna prokletých osudů.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.